

עין משפט
נר מצוה

השוהט פרק שני חולין

מסורת הש"ס

16 (וימא ס.ו.) 17 (וימא ס.ו.) 18 (וימא ס.ו.) 19 (וימא ס.ו.) 20 (וימא ס.ו.) 21 (וימא ס.ו.) 22 (וימא ס.ו.) 23 (וימא ס.ו.) 24 (וימא ס.ו.) 25 (וימא ס.ו.) 26 (וימא ס.ו.) 27 (וימא ס.ו.) 28 (וימא ס.ו.) 29 (וימא ס.ו.) 30 (וימא ס.ו.) 31 (וימא ס.ו.) 32 (וימא ס.ו.) 33 (וימא ס.ו.) 34 (וימא ס.ו.) 35 (וימא ס.ו.) 36 (וימא ס.ו.) 37 (וימא ס.ו.) 38 (וימא ס.ו.) 39 (וימא ס.ו.) 40 (וימא ס.ו.) 41 (וימא ס.ו.) 42 (וימא ס.ו.) 43 (וימא ס.ו.) 44 (וימא ס.ו.) 45 (וימא ס.ו.) 46 (וימא ס.ו.) 47 (וימא ס.ו.) 48 (וימא ס.ו.) 49 (וימא ס.ו.) 50 (וימא ס.ו.) 51 (וימא ס.ו.) 52 (וימא ס.ו.) 53 (וימא ס.ו.) 54 (וימא ס.ו.) 55 (וימא ס.ו.) 56 (וימא ס.ו.) 57 (וימא ס.ו.) 58 (וימא ס.ו.) 59 (וימא ס.ו.) 60 (וימא ס.ו.) 61 (וימא ס.ו.) 62 (וימא ס.ו.) 63 (וימא ס.ו.) 64 (וימא ס.ו.) 65 (וימא ס.ו.) 66 (וימא ס.ו.) 67 (וימא ס.ו.) 68 (וימא ס.ו.) 69 (וימא ס.ו.) 70 (וימא ס.ו.) 71 (וימא ס.ו.) 72 (וימא ס.ו.) 73 (וימא ס.ו.) 74 (וימא ס.ו.) 75 (וימא ס.ו.) 76 (וימא ס.ו.) 77 (וימא ס.ו.) 78 (וימא ס.ו.) 79 (וימא ס.ו.) 80 (וימא ס.ו.) 81 (וימא ס.ו.) 82 (וימא ס.ו.) 83 (וימא ס.ו.) 84 (וימא ס.ו.) 85 (וימא ס.ו.) 86 (וימא ס.ו.) 87 (וימא ס.ו.) 88 (וימא ס.ו.) 89 (וימא ס.ו.) 90 (וימא ס.ו.) 91 (וימא ס.ו.) 92 (וימא ס.ו.) 93 (וימא ס.ו.) 94 (וימא ס.ו.) 95 (וימא ס.ו.) 96 (וימא ס.ו.) 97 (וימא ס.ו.) 98 (וימא ס.ו.) 99 (וימא ס.ו.) 100 (וימא ס.ו.)

ופדר קמא פמא אהא. מה שמקטין לכבודו מה ראש ומרי פדר דמחד ראש ידעין שהוא כולל עריכה ופדר קמא דדרשין מיניה שמופכו על צית השמיטה ידעין דראש קודם לכל אברים נראה שז"ל לא כתיב אלף חד ראש לא הוה דרשין מיניה שכבר הומו אלף הוה דרשין [ומיניה שמופכו על צית השמיטה והוה שמעין 10 מיניה] (א) שקודם לכל האברים אבל השתא מימורא דכתיב ראש שני אשמעינן דשמיטה מן האלואר: באיזו תורה שוותה בהמה עוף. בפרק מטאת העוף נזכרים (דף סט:) דרשין מיניה מה בהמה דבר שמכירה לאכילה מותר טרפתה מטומאתה אף עוף כו' תרמי שמע מיניה: מזה עוף בסיון אחד. דכתיב ומלק ולא יבדיל: **דרש בר קפרא**. לדידה איצטרך זאת לשם דרשא:

תורה אור השלם

1. זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה דארישת במקום ולכל נפש העוף על הארץ.
2. והביא אתם אל רבתי והקריב את אשר להקטאת ראשונה ומלק את ראשו ומלק ערפו ולא יבדיל: ויקרא ה' ה' והאן ובקר יישט להם ומקרא לקום אם את כל דגי הים יאסף להם ומקרא להם:
3. במדבר יא כב והקם העם כל היום והוא וכל הילקה וכל יום המחרת יאספו את השלף הממטט אסף עשרה הקורים ושטרו להם שטוח סביבות המזנה במדבר יא לב והאמר אלהים ישירו והים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים:
4. והקם י' אלהים מן הארץ כל חית החדה ואת כל עוף השמים ויבא אל הארץ לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו הארץ נפש חיה הוא שמה
5. בראשית ב' יט ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הנזר בתוכם אשר יצד ציד חיה או עוף אשר יאכל ישפך את דמו ובקרו בעפר:

ופדר קמא דכתב רחמנא למה לי מביעי ליה לברתניא כיצד הוא עושה יחופה את הפדר על בית השחיטה ומעלהו וזהו דרך כבוד של מעלה והאי תנא מייתי לה מהבא דרתיניא יזאת תורת הבהמה והעוף וכי באיזו תורה שוותה בהמה לעוף ועוף לבהמה בהמה מטמאה במגע ובמשא עוף יאינו מטמא במגע ובמשא עוף ימטמא בגדים אבות הבליעה בהמה אינה מטמאה בגדים אבות הבליעה באיזו תורה שוותה בהמה לעוף ועוף לבהמה לומר לך מה בהמה בשחיטה אף עוף בשחיטה אי מה להלן ברוב שנים אף כאן ברוב שנים ת"ל זאת ר' אליעזר אומר באיזו תורה שוותה בהמה לעוף ועוף לבהמה לומר לך מה עוף הכשרו מן הצואר אף בהמה הכשרה מן הצואר אי מה להלן ממוול עורף אף כאן ממוול עורף ת"ל יבולק את ראשו עורף ערפו ולא יבדיל ראשו של זה ממוול עורף ואין ראשו של אחר ממוול עורף ור' אליעזר האי זאת מאי עביד ליה אי לאו זאת הוה אמינא מה עוף בסיון אחד אף בהמה בסיון אחד כתב רחמנא זאת בני בר קפרא זאת תורת הבהמה והעוף הטיל הכתוב לעוף בין בהמה לדגים לחייבו בשני סימנין אי אפשר שכבר הוקש לדגים לפוטרו בלא כלום אי אפשר שכבר הוקש לבהמה הא כיצד הכשרו בסיון אחד דגים דלאו בני שחיטה נהו מנולן אילימא משום דכתיב יצאנו ובקר יישחט להם אם את כל דגי הים יאסף להם יבאסיפה בעלמא סגי להו אלא מעתה גבי שריו דכתיב ויאספו את השליו הכי נמי דלאו בשחיטה הוא אמרת לפוטרו בלא כלום אי אפשר שכבר הוקש לבהמה התם לא כתיבא אסיפה במקום שחיטה דאחרניי הכא כתיבא אסיפה במקום שחיטה דאחרניי: **דרש עובר גלילאה** בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סימנים דגים שנבראו מן המים הכשירין בולא כלום עוף שנברא מן הרקק הכשרו בסיון אחד אמר רב שמואל קפוטקאה תדע שהרי עופות יש להן קשקשת ברגליהם כדגים: ועוד שאלו כתוב אחד אומר ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף אלמא ממיא איברו וכתבי ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים מארעא איברו אמר לו מן הרקק נבראו ראה תלמדיו מסתכלים זה בזה אמר להם קשה בעיניכם שדחיתו את אויבי בקש מן המים נבראו ולמה הביאן אל האדם לקרות להן שם ויש אומרים בלשון אחר אמר ר' יהודה משה ר' יצחק בן פנחס לתלמודינו משום דכתיב על יצר אומר ר' יצחק בן פנחס דאין שחיטה לעוף מן התורה שנאמר ושפך בשפיכה בעלמא סגי א"ה חיה נמי 16 איתקש לפסולי המוקדשין עוף נמי איתקש לבהמה דכתיב זאת תורת הבהמה והעוף הא כתיב וישפך את דמו ומאי חזית דשדייה ליה על עוף שדייה אחיה מסתברא משום דסליק מיניה (סימן נתנבל דם כמוליקה) מיתביי השוהט ונתנבלה בידו הנוחר והמעקר פטור מלכסות ואי אמרת אין שחיטה לעוף מן התורה נחירתו זו היא שחיטתו ליבעי כסוי מי סברת בעוף לא בחיה ת"ש השוהט וצריך לרם הייב לכסות כיצד הוא עושה או נחורו או עוקרו מאי

תדע שהרי יש להם קשקשת.

זה דקרא כתיב כדתיב ויצרו המים שרץ נפש חיה ועוף וי"ל דמייתי ליה דכיון דכתיב המים ניכרת בהם ראוי לדמותם לדגים לעוף שחיטה: **ועוד** שאלו. פירוש קונטרסין ההגמון את רבן יוחנן בן זכאי ולא כמו שפירש בקונטרס את רבן גמליאל וכל דוכמי דאיכא ועוד שאלו עליה קאי ואע"ג דלא מייתי התם כמו זו ציוס שכלל הש"ס דהוי ציוס שמינו זו את רבי אלעזר בן עזריה נשיא דלמריין בפרק מפלת השחר (נדרס דף סח.):

בשפיכה בעלמא.

מאיר דליף לקמן בפרק כסוי הדם (דף סה.) דשמיטה גמיר שחיטה דהוי שמה שמיטה דגמר שפיכה שפיכה משמוטי חוץ מכל מקום אין מקרא יולא מידי פשוטו: מתינה

מעתה גבי שריו דכתיב ויאספו את השליו הכי נמי דלאו בשחיטה הוא אמרת לפוטרו בלא כלום אי אפשר שכבר הוקש לבהמה התם לא כתיבא אסיפה במקום שחיטה דאחרניי הכא כתיבא אסיפה במקום שחיטה דאחרניי: **דרש עובר גלילאה** בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סימנים דגים שנבראו מן המים הכשירין בולא כלום עוף שנברא מן הרקק הכשרו בסיון אחד אמר רב שמואל קפוטקאה תדע שהרי עופות יש להן קשקשת ברגליהם כדגים: ועוד שאלו כתוב אחד אומר ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף אלמא ממיא איברו וכתבי ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים מארעא איברו אמר לו מן הרקק נבראו ראה תלמדיו מסתכלים זה בזה אמר להם קשה בעיניכם שדחיתו את אויבי בקש מן המים נבראו ולמה הביאן אל האדם לקרות להן שם ויש אומרים בלשון אחר אמר ר' יהודה משה ר' יצחק בן פנחס לתלמודינו משום דכתיב על יצר אומר ר' יצחק בן פנחס דאין שחיטה לעוף מן התורה שנאמר ושפך בשפיכה בעלמא סגי א"ה חיה נמי 16 איתקש לפסולי המוקדשין עוף נמי איתקש לבהמה דכתיב זאת תורת הבהמה והעוף הא כתיב וישפך את דמו ומאי חזית דשדייה ליה על עוף שדייה אחיה מסתברא משום דסליק מיניה (סימן נתנבל דם כמוליקה) מיתביי השוהט ונתנבלה בידו הנוחר והמעקר פטור מלכסות ואי אמרת אין שחיטה לעוף מן התורה נחירתו זו היא שחיטתו ליבעי כסוי מי סברת בעוף לא בחיה ת"ש השוהט וצריך לרם הייב לכסות כיצד הוא עושה או נחורו או עוקרו מאי

מתינה

אלא מדכתיב סופרים ואין נבלת עוף קרויה נבלה אלף אלף חס מנה מאליה או הרגה במכה שלף על ידי סימניה אבל נחורו או עוקרו קיימין כשר בני: חיה נמי. דהא חיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. כדלמריין לקמן בשמיטתין [מח.] מקוש ע"כ ואיל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימא אין היקש למחנה: דסליק מיניה. או עוף אשר יאכל ושפך את דמו: ונתנבלה בידו. שלף מדעת: פטור מלכסות. דאשר יאכל כתיב (ויקרא יח.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כסוי אונחיה דידה ומתיבי מיני למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נחיה קאי כדכתיב דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: שוהט. דבר הארץ כסוי: ולריך לרם. דאכדמפסד [מח.]: חייב לכסות. על כרחו וזכור לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי ונחורו או עוקרו: מאי

אלא מדכתיב סופרים ואין נבלת עוף קרויה נבלה אלף אלף חס מנה מאליה או הרגה במכה שלף על ידי סימניה אבל נחורו או עוקרו קיימין כשר בני: חיה נמי. דהא חיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. כדלמריין לקמן בשמיטתין [מח.] מקוש ע"כ ואיל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימא אין היקש למחנה: דסליק מיניה. או עוף אשר יאכל ושפך את דמו: ונתנבלה בידו. שלף מדעת: פטור מלכסות. דאשר יאכל כתיב (ויקרא יח.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כסוי אונחיה דידה ומתיבי מיני למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נחיה קאי כדכתיב דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: שוהט. דבר הארץ כסוי: ולריך לרם. דאכדמפסד [מח.]: חייב לכסות. על כרחו וזכור לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי ונחורו או עוקרו: מאי

16 אולי י"ל לראש תורה שוחה כהנה לטף. כלומר כהנה דין שוחה. מה שף סי':

אלא מדכתיב סופרים ואין נבלת עוף קרויה נבלה אלף אלף חס מנה מאליה או הרגה במכה שלף על ידי סימניה אבל נחורו או עוקרו קיימין כשר בני: חיה נמי. דהא חיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. כדלמריין לקמן בשמיטתין [מח.] מקוש ע"כ ואיל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימא אין היקש למחנה: דסליק מיניה. או עוף אשר יאכל ושפך את דמו: ונתנבלה בידו. שלף מדעת: פטור מלכסות. דאשר יאכל כתיב (ויקרא יח.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כסוי אונחיה דידה ומתיבי מיני למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נחיה קאי כדכתיב דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: שוהט. דבר הארץ כסוי: ולריך לרם. דאכדמפסד [מח.]: חייב לכסות. על כרחו וזכור לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי ונחורו או עוקרו: מאי

16 אולי י"ל לראש תורה שוחה כהנה לטף. כלומר כהנה דין שוחה. מה שף סי':

